

Jan-Eric Dahlberg jää eläkkeelle:

Älkää unohtako evankeliointia Merimieskirkon arkipäivässä!

– Merimieskirkon pitäisi nostaa kristillinen sanoma paremmin esiin. Merimieskirkko ei saa tulla sosiaalitoimistoksi, ja minä kaipaen itse evankeliointia, sanoo merikapteeni Jan-Eric Dahlberg.

"Merimieskirkolla minut otettiin vastaan sellaisella lämmöllä ja ystävällisyydellä, jota edelleenkin ajattelen ilolla", sanoo Jan-Eric Dahlberg. Kuva: Sakari Lehmuskallio.

Jan-Eric Dahlberg on istunut Merimieskirkon hallituksessa 1980-luvun alusta lähtien, ja kun hän 24. heinäkuuta täyttää 63 vuotta, hän jää eläkkeelle turvallisuuspäällikön tehtävästä Finnlines Oyj:ltä.

– Suoritettuani ylioppilastutkinnon 1965 Helsingissä Lärkanissa (Nya svenska läroverket) minun oli vaikea valita ammatti. Mutta koska olin purjehtinut vanhempieni ja sukulaisteni kanssa ihan pienestä pitäen, oli luonnollista kokeilla merielämää.

– Sain kansiooppilaan paikan FÅA:n (Finska Ångfartygs Ab, vuodesta 1937 Suomen Höyrylaiva Oy – Finska Ångfartygs Ab) vastavalmistuneella ms *Virgolla*. Olin silloin täysin noviisi laivalla. Menimme Suomesta Haifaan lastaamaan appelsiineja, ja siellä sain ensikosketuksen merimieskirkkoon.

– Kun kaverit kysyivät, lähtisinkö illalla mukaan merimieskirkolle, en ensin ymmärtänyt, mistä oli kysymys. Mutta menin mukaan ruotsalaiselle merimieskirkolle, joka luonnollisesti otti huolehtia myös suomalaisista merimiehistä Haifassa, missä omalla merimieskirkollamme ei ollut omaa toimintaa.

– Minut otettiin vastaan sellaisella lämmöllä ja ystävällisyydellä, jota edelleenkin ajattelen ilolla, sanoo Jan-Eric Dahlberg.

– Siihen aikaan kuului asiaan, että kun kerran oli tultu merimieskirkolle, jäätin myös iltahartauden ajaksi.

– *Virgolla* kuljimme Välimerellä, ja sinä aikana ylenin kansiooppilaasta puolimatruusiksi ja lopulta perämieheksi. Pääsin monta kertaa palaamaan Haifaan. Suomesta veimme

pääasiassa paperia ja selluloosaa Välimerenmaihiin. Paluulastina toimme appelsiineja ja viinirypäleitä Israelista ja Kyprokselta, viiniä Algeriasta, Ranskasta, Italiasta tai Espanjasta ja joskus lastin tupakkaa Turkista.

– Haifassa merimieskirkko järjesti retkiä mm. Jerusalemiin, Nasaretiin, Tiberiakseen ja Betlehemiin. Kuuden päivän sodan jälkeiset päivät 1967 olivat levotonta aikaa.

Jerusalem vanha kaupunki oli täynnä hiekkasäkkejä ja vartioita, ja Betlehemissä muistan yllättyneeni, että syntymäkirkon sisäänkäynti oli vain ahdas aukko maanrajassa.

– Niistä vuosista, jolloin merikapteeni **Walfrid Söderholm** oli päällikkönä Virgolla, minulla on vain hauskoja muistoja. Toki joskus oli vähän raskasta, varsinkin, kun Italiassa purimme lastia monessa eri satamassa ja paikkaa vaihdettiin öisin, sanoo Dahlberg.

Perhe tärkein

Jan-Eric Dahlbergistä tuli merikapteeni Turussa 1973. Työskenneltyään perämiehenä mm. Välimerellä, Ruotsissa, Pohjanmerellä ja lyhyen jakson ms *Sveaborgilla* intensiivisessä liikenteessä Helsingborgin ja Travemünden välillä hän jäi maihin 1976.

– Minulle tarjottiin lyhyttä sijaisuutta FÅA:n merihenkilöstöosastolla, ja kun vaimoni **Gunilla** juuri oli synnyttänyt toisen poikamme, **Tobiaksen**, kaksi vuotta vanhemman **Fredricin** pikkoveljen, otin kiitollisena työn vastaan.

Myöhemmin syntyi kaksi lastenlasta. Jan-Eric Dahlbergille perhe-elämä tuli täten tärkeämmäksi kuin merityö.

– FÅA oli silloin suuri yhtiö, jossa oli 36 alusta ja noin 2 200 työntekijää laivoilla.

Kymmenen vuotta myöhemmin sain siirron Finncarriersiin samoihin tehtäviin, ja 1990 FG-Shippingistä tuli työnantajani. Siellä työskentelin edelleen jonkin aikaa Finnlinesin laivaston ro-ro-alusten merihenkilöstöpäällikkönä.

– Turvallisuuskysymykset tulivat 1990-luvulla yhä tärkeämmiksi sekä merellä että maissa, ja minun tehtäväkseni tuli silloin kehittää turvallisuutta Finnlinesin laivastossa. Suurin haaste työssä on ollut rakentaa maissa ja merellä turvallisuussysteemi, joka perustuu ISM-koodille sekä terroristisuoja, jota ISPS-koodi (International Ship and Port Facility Security Code) edellyttää. Kyse on lähinnä ennaltaehkäisevästä toiminnasta, joka ei niin paljon ulospäin näy.

Älkää unohtako evankeliointia

– Merivuosiinani ehdin myös kokea merimieskirkot erityisesti Savonassa, Lontoossa ja Antwerpenissa. Kun FÅA:n merenkuluntarkastaja **Ingmar Fredriksson**, joka oli kauan istunut Merimieskirkon hallituksessa, sitten jäi eläkkeelle 1980-luvulla, minä perin hänen paikkansa. Siitä lähtien olen siellä istunut, jonkin aikaa myös varapuheenjohtajana.

– Sinä aikana olen nähnyt, kuinka kiinteiden merimieskirkkojen merkitys merenkulkijoiden keskuudessa on vähentynyt samassa tahdissa kuin satama-ajat ovat lyhentyneet. Sen sijaan laivoilla mukana matkustavien laivakuraattorien rooli on muodostunut yhä tärkeämmäksi.

– Kun 1972menin naimisiin, vaimoni vei minut mukaan seurakuntaelämään, ja me molemmat olemme Helsingin Matteuksen seurakunnan (Matteus församling i Helsingfors) aktiiveja. Sen lisäksi istun Seurakuntayhtymän työjaostossa Merimieskirkon edustajana.

– Merimieskirkon sisällä olen joskus saanut huomauttaa siitä, että kirkon ei pidä olla ainoastaan sosiaalitoimisto. Ongelma on varmaan siinä, että papit itse pitävät kristillistä sanomaa niin itsestään selvänä, että he eivät aina aktiivisesti ymmärrä tuoda sitä esiin.

– Merimieskirkolla on valtavan hieno sisäinen yhtenäisyys, ja kristillinen sanoma on aina olemassa taka-alalla. Mutta toisinaan minusta näyttää siltä, että kirkko haluaa vain olla valmiina mahdollisten hengellisten tarpeiden varalta, ja unohtaa aktiivisen evankelioinnin, sanoo Dahlberg.

Onkohan muisto nuoruuden iltahartauksien lämmöstä ja yhteenkuuluvuudesta Haifan merimieskirkossa se, jonka hän haluaisi elvyttää merimieskirkoissamme tänä päivänä? Hiljainen kokoontuminen kristillisen sanoman ympärille, eikä vain bussikuljetusta satamasta keskustaan ostoksille ja baareihin?

Teksti: Thure Malmberg, Käännös: Liisa Varho

Jan-Eric Dahlberg ja laivakellot, jotka aikaisemmin ovat roikkuneet Finnlinesin aluksella. Foto: Thure Malmberg.

